

เพ็ญพาย

บทที่ 60

สีหน้าของหญิงสาวเมื่อมองซัชชัชเศร่าสร้อยเคร่งขรึม เธอหนึ่ง อยู่ในห้องทำงานที่ว่างเปล่าของชนะชน ข้าวของที่เป็นส่วนตัวถูกเก็บ ลงกล่องเตรียมขนย้ายออกไป “พี่ป๋องออกจากโรงพยาบาลแล้วหรือคะ พี่ซัช แก้วไปแก้ว คลาดกันนิดเดียวเท่านั้น”

“ใช่” ชายหนุ่มตอบ มองเธอขรึมๆ

“ทำไมทุกคนทำเหมือนแก้วเป็นคนนอก รวมทั้งตัวพี่ป๋องเองด้วย” เสียงถามสั้นๆ เครือสะเทือนใจ ซัชชัชได้แต่นิ่งเงียบ ท่าที ของชายหนุ่มผู้เป็นประจักษ์ของชายขมขื่นไม่แพ้กัน ทว่าแม้จะรู้เห็น เขาก็บอกให้เธอรู้ไม่ได้

เธอกล่ำกลืนน้ำตา ตัดพ้อว่า “พี่ซัชพูดเองว่าพี่ป๋องรักแก้ว...”

“ความรักเป็นแค่ความรู้สึก แต่ความเหมาะสมต่างหากที่เรา จะต้องอยู่ด้วย”

“พูดอย่างนี้อีกคนหนึ่งแล้ว” เธอพูดสวนอย่างหมดความอดทน

พอพี่ชายเงียบเธอก็คร่ำครวญว่า “คุณเสกเร่งรัดจะพาแก้ว ไปคุยเรื่องแต่งงานกับพ่อแม่เขา ถ้าแก้วไม่ไปเขาก็จะต้องโกรธ แก้วไม่รู้จะทำยังไงดี ทุกคนพูดถึงแต่ความเหมาะสมจนแก้วรู้สึกว่ามันเป็นทางเลือกเดียวที่แก้วมีอยู่... แต่ว่าแก้วไม่อยากจะเลือก....”

ซัชชัช ถอนใจ “จำได้ไหม... นิตยาคิดจะให้ป๋องกับบรสริน ดึงแก้วออกมาจากเสกสิทธิ์ ตอนนี้พี่นิตละเอียดใจมาก เขารู้สึก สบายใจกว่าที่จะหลบหน้าแก้ว พี่เองก็เหมือนกัน... ทุกคนรู้ อยู่ แก้วใจว่าคุณเสกเป็นคนเดียวที่เหมาะสมกับแก้ว เพราะอย่างนั้นมันก็ ควรจะจบอยู่เพียงแค่นี้”

หญิงสาวเพิ่งจะเข้าใจ ว่าที่นิตยามองเธอด้วยสายตาแปลกๆ และพยายามหลบเลี่ยง ไม่ใช่เพราะรังเกียจเด็ดจันท์

“แต่ว่ามันไม่ยุติธรรมเลยนี่คะ ใครจะเป็นคนมาตัดสินว่าใคร เหมาะหรือไม่เหมาะกับแก้ว ทำไมไม่ให้แก้วเลือกเอง”

“แก้วยังเด็ก ถึงเลือกเองก็ไม่ใช่จะเลือกสิ่งที่ถูก”

“แต่พี่ป๋องช่วยชีวิตแก้วไว้ นะคะ”

“นั่นไม่ใช่เหตุผล”

เธอได้แต่นิ่งอึดอั้นน้ำตา ร่วง ความรักเป็นแค่เพียงความรู้สึก นำมาปะปนกับชีวิตจริงไม่ได้จริงๆ หรือ เธอแหว่เสียงของชายหนุ่ม ที่เคยพูดกับเธอหลายครั้งในความไม่เหมาะสม พี่เลือกที่จะ เก็บความรักไว้ให้ยืนานาน ดีกว่าจะทำให้มันสูญสลายไปเพราะความต้อ ดึงดันชั่ววูบ พี่อยากเห็นดอกแก้วเจริญงดงามในปราสาทราชวัง ประดับในแจกันหยกเนื้อดี ไม่ใช่ริมรั้วสังกะสี.....

เสียงซัชชัชดังต่อไปว่า “ถ้าแก้วแต่งงานกับคุณเสก ทุกคนจะ เบาใจและรู้สึกดีขึ้น ส่วนที่สุดแล้ว แก้วจะโอนทรัพย์สินคืนมาหรือว่า คุณเสกจะทำให้แก้วเปลี่ยนใจหรือไม่ นั่น ไม่มีใครสนใจอีกแล้ว”

“แปลว่าแก้วควรจะแต่งงานกับคุณเสกเพื่อให้ทุกคนรู้สึกดีหรือคะ” เธอถามพาลๆ “ถ้าแก้วทำอย่างนั้นทุกคนก็โล่งใจที่ไม่มีบาปในใจติดค้าง ไซ้ใหม่ แล้วความรู้สึกของแก้วล่ะคะ สำคัญบ้างไหม...”

ซัชชัชนิ่งเงียบ

ชายหนุ่มพานิตยาย้ายกลับมาอยู่บ้านใหญ่ ครรภ์แก่จวนคลอด ทำให้คุณปราณีต้องตามมาคอยดูแล จัตรแก้วต้องผิดหวังเมื่อมาเยี่ยม แล้วไม่พบคนที่เธออยากจะพบ

พอมีโอกาสนเธอก็กระซิบถามซัชชัชว่า

“พี่ป๋องย้ายไปอยู่ภูเก็ตกับบรสรินหรือคะ”

“เปล่า... เขาไปอยู่ไร่ที่เชียงใหม่”

“กับบรสรินหรือคะ” เธอถามซ้ำ

อีกฝ่ายสั่นหน้า “พี่ไม่รู้”

“โทรไปถามซิคะพี่ซัช แก้วอยากจะรู้”

“ทำไมแก้วไม่โทรเอง”

เธอพูดอย่างเจ็บปวด “แก้วโทรแล้ว พี่ป๋องไม่รับสายและไม่เคยโทรกลับมาเลย เขาตั้งใจจะตัดขาดจากแก้วจริงๆ”

ชายหนุ่มมองเธออย่างเคร่งขรึม “เลิกคิดเถอะ ปล่อยให้เขาไป ให้เขามีชีวิตของเขา เราก็มีของเรา”

ในท่าทีที่เคยดีร้อยถือดี เธอกลับร้องไห้อย่างหมดความอดทน

“แก้วต้องไปหาพี่ป๋อง... ขอพูดกันให้รู้เรื่องอีกสักครั้งแล้วจะ เอาอย่างไรที่สุดแต่บุญแต่กรรม”

เธอถือแผนที่ที่นิตยาช่วยกันเขียนกับซัชชัชมาหาอุทยาน

“พี่ยุทรต้องพาแก้วไปไร่พี่ป๋องนะคะ ถ้าพี่ยุทรไม่พาไป

แก้วจะไปเอง แล้วไม่ว่าจะหลงทางหรือยังไงแก้วจะไม่กลับมาเด็ดขาด จนกว่าจะได้พบกับพี้องก่อน”

ยุทธนาได้แต่ทำตามคำขอร้อง พิศดาถูกดึงให้ร่วมเดินทางไป ด้วย แม้จะเสียใจที่ชายที่เธอหลงรักเสียชีวิต แต่เรื่องราวที่คลี่คลาย ออกมาทำให้ความรักและความเศร้าเสียใจคลายลง

ไม่ว่าจะโดยความตั้งใจหรือว่าถูกชักนำหรือไม่ ชนะชนก็เป็น ฆาตกร... พวกเขาไม่เคยพยายามจะฆ่าฉัตรแก้วมาแล้ว โดยสร้างเรื่อง ให้จมลงในน้ำกับอัษฎางค์ เอกสารมอบอำนาจการดูแลทรัพย์สินมรดก ที่ฉัตรแก้วเคยทำโดยให้บุษราคัมเป็นผู้เก็บรักษา จะทำให้ชายหนุ่มได้ ครอบครองทุกอย่างที่ต้องการ พิศดาอดขุ่นลุกไม่ได้เมื่อคิดเลยไปว่า หากชนะชนแต่งงานด้วยจริง เธอก็จะกลายเป็นเมียของฆาตกรเลือดเย็น และไม่แน่ว่าจะมีชีวิตยืนยาวอยู่ได้สักแค่ไหน

ทั้งสามถึงเชียงใหม่โดยเครื่องบิน ต่อจากนั้นก็เช่ารถเดินทาง ต่อไปตามแผนที่ แม้ยุทธนาจะมาเป็นครั้งแรกและฉัตรแก้วไม่อาจ ช่วยอะไรได้มากนักในเรื่องของทิศทาง ชายหนุ่มก็หาจุดหมาย ปลายทางซึ่งอยู่ไม่ไกลจากตัวเมืองได้โดยง่าย

“โอโฮ ไร่น่าอยู่จริง ต้นไม้เยอะแยะ ดุชิ มีธารน้ำด้วย”

“คุณตาคุณยายเขาทำไร่นี้นี่มา พี้องมารับต่อ”

“สะอาดสะอาดมีระเบียบดีเนอะ ผลไม้ออกลูกเต็มไปหมด โอ๊ย ดีจัง อยู่ที่นี่น่าจะสนุก”

“คนเขามีใจรัก พี้องแบ่งภาคได้ ทำอะไรก็ได้ทีละหลายๆ อย่าง แล้วยังทำได้ดีทุกอย่างเลยด้วย”

“แหม... พี้องดีไปหมด...” เพื่อนสาวหัวเราะ

ยุทธนานั่งเงยบ ฆ่าเสียงตามองฉัตรแก้วผู้ซึ่งมัวแต่สนใจสภาพ ครอบข้างจนมองข้ามความเจ็บปวดของคนที่ยับรถให้ ดูเธอแจ่มใสมี ชีวิตชีวาขึ้นตั้งแต่ออกเดินทาง ใบหน้าอ่อนล่อเต็มไปด้วยความหวัง

เรือนไม้สักर्मรีระเบียงขึ้นด้วยเสียงฝูงยามส์ทำซึ่งวิ่งออกมาจาก ทางนั้นทางนี้ พอหญิงสาวเปิดประตูลงมายืน พวกมันก็เปลี่ยนเสียง เป็นนึ่งจืดจางจำได้ กระดิกหางเข้ามาทักทาย

ใบหน้าขาวๆ โผล่ออกมาจากข้างในบ้าน พอเห็นก็ยกมือไหว้ ฉัตรแก้วทักว่า “จำฉันได้ไหมจ๊ะ แม่คำ คุณบ้องอยู่ไหม”

“จำได้คะ นายหญิง... นายผู้ชายไม่อยู่ ออกไปดูไร้จ๊ะ”

“อ้าว ไปได้ยังไง หายดีแล้วหรือ”

คณะพรรคเคลื่อนย้ายลงจากรถเข้าไปรอข้างในบ้าน ฉัตรแก้ว รู้จักที่ทางดีจึงหันหน้าทำออกมาเลี้ยง พิศดาชมไม่ขาดปากว่า

“บ้านน่าอยู่จังเลย อากาศก็ดีด้วย”

หญิงสาวมุขลุกมุขนั่งเดินไปเดินมาอยู่ในบ้าน รู้สึกคล้ายเวลา ผ่านไปอย่างเชื่องช้า ท่าที่รอกอยอย่างใจจดใจจ่อทำร้ายยุทธนาอยู่ลึกๆ ถึงฉัตรแก้วไม่สังเกต แต่พิศดาซึ่งเข้าใจความรู้สึกของญาติผู้พี่ดีก็อด รู้สึกหนักอึ้งไม่ได้

หญิงสาวกระซิบต่อว่า

“แก้ว เธอใจร้ายกับพี่ยุทธจังเลยนะ”

อีกฝ่ายถามอย่างแปลกใจ “ทำไมหรือ พี่ยุทธเป็นอะไร”

“ยังจะมาถามอีกว่าเป็นอะไร”

ฉัตรแก้วเพิ่งจะสังเกตเห็นว่าสีหน้าของชายหนุ่มหม่นหมอง เธอเดินมานั่งข้างๆ ถามอย่างเอาใจ

“พี่ยุทธไม่สบายใจอะไรหรือเปล่าคะ”

ชายหนุ่มยิ้มฝืนๆ “ความไม่สบายใจไม่ใช่เรื่องแปลก พี่ทน เพื่อแก้วได้เสมอ”

เธออึ้งไปอย่างลำบากใจ พุดซิ้มๆ ว่า “แก้วแต่งงานกับคุณเสก โดยไม่พูดกับพี้องก่อนไม่ได้ แก้วไม่ได้รักคุณเสก”

ชายหนุ่มเงยบ เขารู้ดีว่าเธอรักใคร...

เมื่อกลับมาพบว่าใครรออยู่ สีหน้าของเจ้าของบ้านก็วูบขึ้น ด้วยความยินดีหากแล้วก็เปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม การทักทายและ ต้อนรับเป็นไปด้วยมารยาทมากกว่าอย่างอื่น ฉัตรแก้วเองแม้รอ คอยเวลาที่จะได้พบมานาน หากพอพบหน้าก็กลับไม่รู้ว่าจะเริ่มต้น อย่างไร ท่าทีของยุทธนาเคร่งขรึมทำให้ยิ่งลำบากใจกันมากขึ้น จึงได้แต่ท้าวความพุดกันถึงเรื่องเก่าๆ ที่คลี่คลายลงด้วยดีแล้ว

ในที่สุด ยุทธนาก็พูดอย่างตัดใจว่า “พีกับหนูดาจะขับรถออกไป ดูอะไรๆ สักพักหนึ่งแล้วจะกลับมารับแก้วนะ”

ร่างสูงล่ำสันเดินตามมาส่งที่รถ ยื่นมือออกมาให้จับอย่าง ไม่ผูกใจชุ่นเคื่อง “แล้วพบกันครับ คุณยุทธนา”

ยุทธนาแปลกใจที่มือที่ยื่นให้ก่อน กระชับมือเขาอย่างอบอุ่น... ตามองตา ทายาทครอบครัวทนายมองเห็นความบริสุทธิ์จริงใจใน

ดวงตาของอีกฝ่ายอย่างชัดเจน

เขากระซิบมือตอบ น้ำเสียงผูกมิตร “แล้วพบกันครับ”

หญิงสาวมองตามจนรถแล่นไกลออกไป สีหน้าของคนร่างสูงที่ยืนอยู่ข้างๆ อ่อนโยน แต่ก็ไม่คลายเส้นที่ขีดกันแบ่งแยก

“พี่ไม่นึกว่าคุณแก้วจะมา”

“ทำไมแก้วจะไม่มาล่ะคะ ที่พี่ป๋องยังเอาตัวรับกระสุนแทนแก้ว ช่วยชีวิตแก้วไว้ตั้งหลายครั้งหลายหน ลำบากกว่ากันเยอะเลย”

“อย่าไปนึกถึงมันเลยดีกว่า” ชายหนุ่มพูดขำๆ

เธอกระสับกระส่ายกับความในใจที่ไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นอย่างไร ชายหนุ่มมองออก ซีม้อออกไปข้างหน้า

“เดินไปตรงนั้นกัน”

เงาไม้ใหญ่ร่มครึ้มคลุมบริเวณ ฉัตรแก้วนึกถึงเมื่อครั้งที่เคยเกี่ยวแขนกอดคอกันเดิน ในครั้งนั้นเธอซุกตัวอยู่ในอ้อมแขนของเขาอย่างไว้วางใจ ริมฝีปากบางเผยรอยยิ้มตอบอ่อน เสียงกระซิบคำรัก จารึกอยู่ในหัวใจ เธออยากให้โลกหมุนกลับและหยุดอยู่ตรงนั้น ในวันนี้แม้สีหน้าอ่อนโยน แต่ชายหนุ่มกลับมีท่าทีห่างเหิน

“คุณเสกเร่รัดจะพาแก้วไปคุยเรื่องแต่งงานกับพ่อแม่ของเขา...”

เธอพูดอย่างอึดอั้น “ทุกอย่างรอบตัวมันยุ่งเหยิงเหลือเกิน แก้วทำอะไรไม่ถูกเลย....”

ปองพลมองเธออย่างเห็นใจ แต่ว่าพอจะเอ่ยชื่อซัชชัช ทางนั้นก็ได้โทรศัพท์มาห้ามไว้ก่อนแล้ว ‘...ประเดี๋ยวแก้วจะคิดว่าเราอยากได้สมบัติ...’

“ค่อยๆ คิดซึ่ครับ” เขาปลอบ

เธอทวงถามอย่างมีความหวัง “ทุกอย่างเรียบร้อยดีตอนที่เราอยู่ด้วยกัน พี่ป๋องทำงานเก่ง ทำไมไม่กลับไปช่วยพี่ซัชทำงานล่ะคะ”

“ถ้าพี่ซัชขอร้อง ผมก็คงไม่มีทางเลือก”

เธอขัดเคืองน้อยใจกับท่าทีห่างเหิน ถามพาลๆ ว่า

“พี่ป๋องคิดว่าแก้วควรจะแต่งงานกับคุณเสกหรือคะ”

ชายหนุ่มคิดว่าเสกสิทธิ์มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่คู่ควรกับเธอ แต่สิ่งเดียวนั้นก็เป็นสิ่งที่คนรอบข้างยอมรับ... ฐานะ...

เขาพยักหน้า “ใช่ครับ”

ใบหน้าอ่อนล่อเผือดลงเพราะคาดไม่ถึง เธอหนึ่ง ก่อนจะพูดเสียงกร้าว “ดีละ... ถ้าอย่างนั้นแก้วก็จะแต่ง ในเมื่อทุกคนอยากให้แต่งงาน แก้วก็จะแต่งให้สมใจทุกคน...!”

เธอหมุนตัวกลับอย่างเจ็บปวด มือหนาเปลือกว่าข้อมือเธอไว้ เธอหันกลับอย่างรอคอย หากแล้วชายหนุ่มก็ชะงักอย่างรู้สึกตัว เขาปล่อยมือ พูดเสียงอ่อน

“การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ อย่าทำเพราะประชดชึครับ”

หญิงสาวมองใบหน้าอ่อนขริมของอีกฝ่ายด้วยความรู้สึกร้าวราน ถามเสียงสั้น “ทำไมพี่ป๋องต้องทำกับแก้วแบบนี้ ทำเหมือนแก้วเป็นอะไรที่ไร้ค่าน่ารังเกียจ”

“อย่าพูดอย่างนั้น พี่ไม่มีวันที่จะคิดอย่างนั้น”

“พี่ป๋องรักรสรินคนเดียวจริงๆ ใช่ไหม” คำถามพร่างพรุ น้ำตาลคลอแล้ววิ่งตามกันลงมา “รสรินไม่ต้องพยายามอะไรเลย ไม่ต้องวิ่งตามง้อใครเหมือนคนบ้าแบบแก้ว ยิ่งไงๆ พี่ป๋องก็รักเขาคนเดียว...”

“คุณแก้ว... นี่ไม่เกี่ยวกับรสรินเลย...”

“เขาไปเฝ้าพี่ป๋องที่โรงพยาบาลทุกวัน พี่ป๋องทำความเข้าใจกันได้แล้วใช่ไหม”

“รสรินกลับไปมีชีวิตของเขา ถึงจะเจอกัน แต่เราก็ไม่มีอะไรกันแล้ว”

เธอมองเขาหนึ่ง “พี่ป๋องเจ็บปวดไหม”

“ตอนนี้ไม่เลย”

“จริงหรือคะ”

“ถ้าเจ็บก็แปลว่าพี่รักเขาและคงจะตามไปหาเขาแล้ว

“แล้ว... แล้วเราล่ะคะ... พี่ป๋องไม่ได้ตามไปหาแก้ว... แปลว่าไม่ได้รักและไม่ได้เจ็บปวดที่จะต้องแยกทางกันเดินใช่ไหม”

ชายหนุ่มหลบตาแล้วได้แต่สั่นหน้า

“สั่นหน้าแปลว่าอะไร” เสียงถามทั้งขุ่นข้องทั้งไม่เข้าใจ

พอไม่ได้คำตอบเธอก็เผลอเข้าโจมตีอีกฝ่ายอย่างอึดอั้น เขาจับแขนเธอไว้ แผลที่ยังไม่หายสนิททำให้ชายหนุ่มต้องนึ่วหน้าด้วยความเจ็บปวด เธอหยุดโจมตีแต่กลับยึดอีกฝ่ายไว้แน่น ชบหน้าสะอื้นกับแผ่นอกกว้าง

“พี่ป๋องทำแบบนี้กับแก้วได้ยังไง”

“พี่ทำทุกอย่างเพื่อคุณแก้วได้เสมอ”

“แต่พี่ป๋องกำลังผลักใสแก้วไปให้คุณเสก”

“เขาเป็นคนที่เหมาะสม”

“แก้วไม่ได้รักคุณเสก แก้วรักพี่ป๋อง”

ชายหนุ่มมองลึกกลงในดวงตาเธอ “คุณแก้วยังเด็กเกินกว่าจะเข้าใจคำว่ารัก ชีวิตของคนเรายังต้องการอะไรอีกหลายอย่างมากกว่าความรักที่ฉาบฉวยถึงจะอยู่กันได้อย่างราบรื่น... เราสองคนไม่มีอะไรเหมาะสมกัน ถ้าตั้งต้นจะอยู่ด้วยกัน สิ่งแรกที่จะทำให้เราแตกแยกก็คือเสียงพูดของคนรอบข้าง แล้วอีกหน่อยคุณแก้วก็จะเริ่มคล้อยตามพวกเขา”

“ไม่จริง แก้วจะไม่สนใจ แก้วรักพี่ป๋อง”

“แต่ว่าพี่สนใจ พี่จะไม่ยอมให้มันเกิดขึ้น” เท่าที่ผ่านมาเขาก็ได้เห็นแล้วว่าเธอหัวน้ไหวกับคำพูดของคนใกล้ชิดจนเข้าใจผิดและทำให้เขาต้องเจ็บปวดครั้งแล้วครั้งเล่า

หญิงสาวสะบัดจากอ้อมแขนอีกฝ่าย ปรายตาในม่านน้ำตา ชุ่นเคื่อง “พี่ป๋องเป็นห่วงตัวเองใช่ไหม กลัวว่าจะเกิดเรื่องร้ายๆ ขึ้นอีก กลัวว่าจะต้องมารับเคราะห์เพราะแก้ว กลัวจะถูกคนอื่นดูถูก” สีหน้าเธอร้าวราน “ในเมื่อศักดิ์ศรีสำคัญนักก็รักษามันไว้เถอะ..!”

ด้วยความชุ่นเคื่องน้อยอกน้อยใจ ร่างเล็กๆ วิ่งลงมายังถนน พลากร้องให้ ชายหนุ่มได้แต่มองตามพลากรอดถอนใจ รู้สึกคล้ายหัวใจหลุดลอยตามไปด้วย

รถของยูทธาน่าแล่นกลับมาจอดรับ ชายหนุ่มในระยะไกลเฝ้ามองรถเลื่อนออกจากที่ด้วยหัวใจที่ร้าวราน

ศักดิ์ศรี... เพียงแค่นี้ที่เขาเป็นห่วง เขาไม่เสียดายชีวิตหากจะต้องแลกกับความปลอดภัยของเธอ แต่ทนไม่ได้หากจะต้องอยู่กับเธอท่ามกลางการดูถูกเหยียดหยาม กลัวว่าสักวันหนึ่งการเหยียดหยามนั้นจะมาจากตัวของเธอเอง

เขาทำลายหัวใจของเธอหรือเปล่า ฉัตรแก้วคงไม่เจ็บมากไปกว่าเขา เธอยังเด็ก... เพียบพร้อมด้วยทรัพย์สินสมบัติและคนปรนเปรอเอาใจ ไม่นานเท่าไรก็คงจะจำไม่ได้แล้วว่าเคยรู้สึกถูกรวบรวมกับคนที่คอยทำตัวเป็นวีรบุรุษราวกับจะเรียกร้องความรักและไว้วางใจจากเธอ.....

ชายหนุ่มกลับมานั่งจมอยู่ในเก้าอี้ ฤทธิ์ของยาและพิษบาดแผลที่ยังไม่หายสนิททำให้ผลอหลับ มารู้สึกตัวเมื่อแว่วเสียงคล้ายล้อรถบดผิวถนน ความเงิบที่ตามมาทำให้เขาบอกตัวเองว่าผ่านไป

หากแล้วใครคนหนึ่งก็มายืนอยู่ข้างหลัง เสียงพูดเง้งอนตื้อตึง

“ถ้าเงินทองทำให้มีปัญหานัก ทิ้งมันไปเสียให้หมดก็แล้วกัน”

ร่างสูงผุดลุกขึ้น งวยงงกับร่างบางที่ยืนกอดอกทำสีหน้าปึ้ง

“คุณแก้ว...!”

“ถ้าแก้วจนแล้วพี่ป๋องยังมีปัญหาอยู่อีกไหม” เสียงถาม

ชายหนุ่มต้องหัวเราะอย่างอ่อนใจ

เธอยังเซิดหน้าอย่างแสนงอน จนร่างสูงเดินมาใกล้ก็ยังไม่คลายความเง้งอ

“คุณแก้ว..... ทำไม่ถึงคืออย่างนี้.....”

“เพราะว่า...” เสียงใสๆ ออดอ้อน ปรายตาที่มองประสานสายตาอ่อนโยนของเขาวาววับ เธอโผล่เข้าชบหน้ากับบอกกว้างอย่างไรพิศ “เพราะว่าแก้วรู้สึกปลอดภัยที่นี่ และแก้วรักพี่ป๋อง”

อ้อมแขนที่อบอุ่นโอบร่างอ่อนๆไว้ ปลายจมูกเขาแนบกับศีรษะเธอ เสียงถามอ่อนใจ

“เราต้องเริ่มพูดเรื่องนี้กันใหม่อีกหรือ ทำยังไงแก้วถึงจะเข้าใจ”

“ถ้าเริ่มใหม่ เราจะพูดในแง่มุมอื่นบ้าง แง่มุมที่แก้วเข้าใจและหวังว่าพี่ป๋องจะเข้าใจด้วย”

“ลองซิครับ”

เธอเงยหน้าขึ้นมองดวงตาที่อ่อนโยน

“ถ้าพี่ป๋องก็รักแก้วอยู่บ้าง ทำไมไม่ลองต่อสู้เพื่อที่จะอยู่เคียงข้างแก้วล่ะคะ และทำสิ่งที่กล้าหาญและที่เราจะภูมิใจด้วยกัน... มาลองดูกันซิว่าเราจะอยู่ด้วยกันได้นานแค่ไหน จะมีความสุขหรือว่ามี... แล้วมันคุ้มไหมที่จะแลกความสุขที่เราจะมีด้วยกันทุกๆ วัน กับแค่การระแวงว่าใครจะพูดอะไรในเรื่องความไม่เหมาะสม”

ชายหนุ่มนิ่งฟัง “คุณแก้วหนอ คุณแก้ว”

“แก้วรักพี่ป๋อง” เธอกล่าว้าเสียงอ่อน

ชายหนุ่มประคองใบหน้าเธอ จมพิศเธอด้วยความรู้สึกที่หลังไหลจากหัวใจ ในครั้งนี้ไม่มีความจำเป็นที่เขาจะต้องเป็นกังวลถึงเรื่องอื่นอีกแล้ว อ้อมแขนที่อบอุ่นโอบกอดร่างเล็กๆ แนบแน่น.....

ไม่เคยรู้สึกเป็นสุขปลอดภัยโปร่งเท่านี้มาก่อน.....

จบ.....